

Europæisk Folkeblad

Nr. 3 • juli 2015 • 1. årgang

Stor sejr til Dansk Folkeparti – nu kan vi stille krav

Festligt Folkemøde
på Bornholm

Udlandets reaktioner på det danske valg

Leder

Danmark som foregangsland i EU

Det har ikke skortet på superlativer om folketingsvalget den 18. juni. At kalde det et jordskredsvalg er ingen overdrivelse. De fire "gamle partier" fik samlet set færre stemmer end ved det berømte folketingsvalg i 1973. Der bliver dermed masser af stof til fremtidens historikere, når valget skal skildres for kommende generationer.

Endnu har røgen ikke lagt sig, og forhandlingerne om regeringsdannelsen er i fuld gang, men man kan vælge at anskue valget fra mange forskellige synsvinkler – at kalde det et vælgeroprør er på ingen måde ramt ved siden af skiven.

Dansk Folkeparti er nu det største parti i hele 17 opstillingskredse – det er mere end hver femte. Partiet fik 741.173 stemmer og er nu Danmarks næststørste parti, kun overgået af Socialdemokratiet.

Men hvad går oprøret ud på? Nogle iagttagere har skildret det som en opgør mellem "hipsterne" i det store byer og danskerne i udkanten? Andre har i højere grad tolket det som en lussing til en regering, som bød danskerne på hidtil usete løftebrud, eller en protest mod de mange lempelser på udlændingeområdet.

Alle forklaringerne har uden tvivl noget rigtigt over sig. Men faktisk skal vi kun et års tid tilbage for at finde det sidste "jordskredsvalg". Det var valget til EU-Parlamentet i maj 2014. Her opnåede Dansk Folkeparti fire sæder ud af 13 danske i Parlamentet og blev det største parti i Danmark.

Der går en lige linje fra valget til Europa-Parlamentet og frem til det netop overståede folketingsvalg. Det handler om vores ret til

at træffe beslutninger i vores eget land. Det handler om et opgør med de åbne grænser og de afledte konsekvenser af arbejdskraftens frie bevægelighed. Det handler om et oprør med diktaterne fra Bruxelles.

At tale om "hipstere" mod "udkant" er derfor ikke forkert. I dette tilfælde sidder de smarte hipstere bare i Bruxelles og Strasbourg, mens "udkanten" udgøres af befolkningerne i medlemslandene. Den røde regerings linje var klar: Helle Thorning-Schmidt nægtede at lytte til såvel danskerne som et flertal i Folketinget. Hun nægtede at tage valgresultatet sidste år til efterretning.

På samme måde afviste hun kategorisk at bakke op om Storbritanniens ønske om en genforhandling af landets EU-medlemskab – noget, der ellers klart ville være i danskerne interesse, da det netop handler om, hvordan vi beskytter vores velfærdssamfund og sætter flere grænser op for EU's indflydelse.

Det danske valgresultat har givet genlyd i hele Europa, og selv om Kommissionen ikke officielt har udtalt sig, er nervøsiteten tydelig. Kommissionen ved nemlig udmærket, at danskerne tidligere har kastet grus i EU-maskineriet. Vi gjorde det i 1992, da et flertal sagde nej til "Unionen". Vi gjorde det i 2000, da vi sagde "ja til kronen".

Alle danske valg og afstemninger bliver nøje endevendt og analyseret i nede Berlaymontbygningen, fordi Danmark på mange måder er "kanarieuglen i kulminen" i EU-sammenhæng. Det er os, der slår alarm, når demokratiets livgivende ilt begynder at mangle. Det er os, der får de andre til at standse op og lytte.

Det samme oprør ses i andre europæiske lande, men mange steder er det lykkedes at tilsværte de EU-skeptiske partier som "kværuleanter", "populister eller det, der er endnu værre.

Og de færreste steder er befolkningerne så heldige, at deres forfatninger tillader dem at tage stilling til EU-politikken som i Danmark, hvor vi senest i marts næste år skal tage stilling til retsforbeholdet ved en folkeafstemning.

Der er rigtig mange grunde til at glæde sig over Dansk Folkepartis store sejr den 18. juni – EU-politikken er en af den meget vigtige. Partierne i blå blok valgte allerede i valgkampen at ændre kurs overfor EU.

Kursændringen betyder, at Danmark nu støtter den britiske premierminister David Cameron s krav om, at EU-borgere ikke automatisk skal have ret til velfærdsydelse i alle lande. Vi skal have geninført det optjeningsprincip, som Thorning-regeringen valgte at fjerne med et pennestrøg.

Men alene på grund af Dansk Folkepartis størrelse i Folketinget vil der også blive lyttet til vores krav om grænsekontrol – et krav, som også er yderst populært blandt mange andre europæere, som har fået nok af tyvebandernes hærgen. Og der vil blive lyttet til vores advarsler mod at fjerne retsforbeholdet, når danskerne skal stemme.

Efter det historiske valg i 2001, hvor Dansk Folkeparti fik afgørende indflydelse på den daværende VK-regering, og hvor det lykkedes at bremse tilstrømningen af udlændinge, talte vi ofte om Danmark som "foregangsland" i Europa.

Det kan vi blive igen. Vore modstandere fortæller gerne, at vi ønsker at "isolere" Danmark. Det forholder sig stik modsat. Dansk Folkepartis ønsker og krav er ikke bare et dansk fænomen. De deles af europæere i EU's medlemslande. Europæere, der ikke er så heldige, at de bliver taget med på råd, og hvis partier holdes udenfor parlamentarisk indflydelse.

I Bruxelles holder de vejret. Her er der angst og bæven. Kommissionen frygter de europæiske befolkninger. De frygter Storbritannien. De frygter alle dem, som ikke har lyst til viljeløst at følge med ind til EU's kerne. Det har de også god grund til – ikke mindst efter at valget den 18. juni har skrevet sig ind i historiebøgerne.

De to medlemmer af Europa-Parlamentet, Morten Messerschmidt og Anders Vistisen fejrede Dansk Folkepartis store fremgang på Christiansborg

Trods placeringen midt valgkampen havde Folkemødet mange gæster. Måske var det ikke så tæt pakket med politikere som normalt, men rigtig mange lagde vejen forbi, heriblandt også Kristian Thulesen Dahl og Pia Kjærsgaard.

2015: Mere folkemøde – lidt mindre EU

Folkemødet 2015 på Bornholm kom hverken til at stå i skyggen af folketingsvalget eller mediernes hysteri over nogle af gæsterne

Af Jannich Kofoed

”Det hær e rattij gått for Bornholm”, sagde en af de lokale beboere foran DF’s flotte dannebrogsmalede campingvogn, men folkemødet 2015 var ”rigtig godt” for hele Danmark, og med en rekord på 90.000 gæster og et hav af tilbud om debat og oplysning trodsede Folkemødet alle dystre forudsigelser om, at folketingsvalget ville lægge en trist dæmper på stemningen. Det var også en opmuntring til bornholmerne, som er lidt triste over, at indbyggertallet sidste år faldt til under 40.000.

Folkemødet har fået en så stærk tiltrækningskraft, at selv politikere med valgkredse fjernt derfra bliver draget af rampelyset, som fire dage om året flytter til det allerøstligste udkant danmark; selv ministre og EU-kommissærer ses i flokken.

Var der plads til EU i Allinge i år? Ja da. Og det skyldes ikke mindst Dansk Folkepartis triumf 24. maj 2014. Et tilbageblik: På Folkemødet 2013 nærmest sled Morten Messerschmidt sig op i et utal af debatmøder. Folkemødet juni 2014 var et rent triumftog, og i år kunne Morten Messerschmidt og Anders ride på døningerne af EU-valgets flodbølge. Messerschmidt nærmest ramte jorden i løb med debat om udenrigspolitik, terror-overvågning og det danske retsforbehold allerede fra torsdag. Anders Vistisen tog sig af tunge emner som folkevandringen over Middelhavet, hvor han gjorde klart, at Europa har brug for at lære af Australien, nemlig at sende bådene med udvandrere tilbage, endnu før de kan udsætte sig for livs-

fare. ”Får vi nok østarbejdere til Danmark”, var temaet i Politikens telt, og Vistisens klare svar var: ”Vi får rigeligt”. Anders Vistisen tog også dristigt imod en invitation fra Landbrug & Fødevarer om legalisering af hamp – eller rettere: hash. Han var i strid modvind fra de fremmødte, men holdt fast i, at ”det gælder om at sende et signal til ungdommen”. Mere på hjemmebane var Morten Messerschmidt nok, da han serverede sin egen version af østers på DF’s stand...

Samme sted serverede Kristian Thulesen Dahl i øvrigt flæskesteg. Med klædelig beskedenhed har Formand Thulesen Dahl i et par års tid nægtet at bryde ud i jubel over DF’s stærke meningsmålinger. Og i samme ånd præsenterede han i sin tale på hovedscenen DF som Danmarks ”kedeligste valgkamp-parti”: ”Vi vil gerne have, at efter valget - tænk jer, noget så utraditionelt – så siger vi det samme, som I hørte os sige før valget.”

Før Folkemødet hyperventilerede medierne over, at Trykkefrihedsselskabet havde inviteret den hollandske politiker og islamisme-modstander Geert Wilders. Vidste man ikke bedre, ventede man et halvfascistisk monster. Og hvad så man så? En høflig, velklædt mand, som i en saglig diskussion med Jyllands-Postens Flemming Rose argumenterede for, at islam er en farlig ideologi for den vestlige civilisation, og som forsvarede både homoseksuelle, jøder og kvinder: ikke meget brunskjorte dér! (Kort efter Wildersmødet buldrede to amerikanske B-52-bom-

Foto: Steen Thomsen

Midt i valgkampen og arbejdet for partiet havde Morten Messerschmidt sat tid af til at byde gæster på Folkemødet på sin egen udgave af østersuppe.

befly over Bornholm som for at minde deltagerne om, at vesten ikke kan beholde sin frihed uden standhaftighed...)

Selvfølgelig gav Wilders besøg et usædvanligt politiopbud; sådan er det jo, hvis Vesten vil beskytte sine folkevalgte politikere. Men på sin blog i Berlingske fnyste Uffe Ellemann-Jensen: ”Det var vel, hvad de ønskede at opnå med denne demonstration af den særlige opfattelse, at ytringsfriheden er grænseløs. Vi andre betaler regningen, og den må have været stor.”

Jo, Naser Khader kunne selvfølgelig også have holdt bøtte, så havde han ikke behøvet at drikke fadøl på Folkemødet under dyre livvagters årvågne blik. Skulle han det, Uffe Ellemann-Jensen? •

Udlandets reaktioner på fremgangen til DF: Fra højrepopulisme til velfær

Af Karsten Lorentzen

Med på sidelinjen i valgkampen og på selve valgaftenen var også en lang række udenlandske journalister. Deres hovedinteresse gjaldt ikke overraskende Dansk Folkeparti, og da det stod klart, at partiets indflydelse bliver afgørende for en kommende regerings politik, opstod der hurtigt travlhed. Til dels er bekymringen den sædvanlige: Hvilke konsekvenser vil sejren til det "fremmedfjendske" og "højrepopulistiske" parti kunne få?

Mest forudsigelig var reaktionen i Sverige, som for alvor frygter, at protesterne mod indvandringen vil kunne få vind i sejlene på deres egen side af Øresund. Derfor gik statsminister Stefan Löfven efter valget sammen med de borgerlige partier frem til 2018 – udelukkende for at holde partiet Sverigedemokraterne, og de 800.000 svenskere, der stemte på dem, udenfor indflydelse.

Blandede reaktioner

På mange måder har de svenske aviser – som alle har de samme meninger og skriver

de samme artikler – helt opgivet Danmark. Selv Socialdemokratiet i Danmark er blevet så "fremmedfjendsk", at end ikke søsterpartiet i Sverige ønskede at deltage i deres

danske partifællers valgfest. Vurderingen er derfor den fejlagtige, at den samme politik vil blive ført i Danmark uanset, hvem der vinder et valg.

Foto: Carsten Lundager

Da Dansk Folkeparti blev støtteparti for VK-regeringen efter valget i 2001, var reaktionerne mange steder i udlandet hysteriske. Efter dette valg er holdningen langt mere nuanceret og afventende. I europæisk politik er der sket meget siden 2001, og den udbredte skepsis mod EU er voksende i mange lande. Det har fået medierne til at tøve.

Tyskland har positive erfaringer

Af Karsten Lorentzen

Med på sidelinjen i valgkampen og på selve Da Dansk Folkeparti og den daværende VK-regering indførte den "udvidede toldkontrol" i sommeren 2011 var navnlig de tyske reaktioner hysteriske. TV-stationen ZDF sendte i et satireprogram sin reporter til grænsen ved Sæd, hvor han blev "skudt ned" af politiet som ved den gamle grænse til DDR – og selv om det bare var satire, var den bagvedliggende holdning aggressiv.

Samme reaktioner kom fra EU-Kommissionen, som udsendte et hold embedsmænd, der skulle kontrollere de danske foranstaltninger ved grænsen, de traf ingen toldere og annoncerede, at de ville komme tilbage. Men så kom Helle Thorning-Schmidt til magten og fjernede kontrollen med et pennestrøg, inden den var kommet rigtig i gang.

Nu har Danmark fået et nyt politisk flertal, og erfaringer fra Tyskland viser, at græn-

sekontrol bestemt betaler sig. Det har fået debatten om grænsekontrol til at blusse op i vores sydlige naboland, hvor man i flere delstater nu åbent udtrykker ønske om en genindførelse af grænsekontrollen.

Tusindvis af lovovertrædelser

Årsagen skal findes i den succes, man havde med den midlertidige grænsekontrol i forbindelse med G7-topmødet i Bayern for nylig.

Her kontrollerede forbundspolitiet ifølge avisen "Frankfurter Allgemeine" på kun to uger hele 105.000 personer, og det viste sig, at myndighederne kunne notere hele 8.600 overtrædelser af lovene om ophold, herunder menneskesmugling og illegal indrejse, ligesom de afslørede 150 tilfælde af overtrædelser af narkotikalovgivningen, fandt 350 eftersøgte og fuldførte 60 arrestordrer.

Ved en anden kontrol ved grænserne til delstaterne Rheinland-Pfalz og Saarland kontrollerede politiet på 14 dage 34.500 personer og foretog "5.050 foranstaltninger til forebyggelse af fare og fudbyrdelse af straf", herunder befandt sig også 44 eftersøgte kriminelle.

Den bayerske ministerpræsident Horst Seehofer betegner tallene som "skræmmende høje" og udtaler til avisen, at Bayern vil sætte ønsket om grænsekontrol på den politiske dagsorden hos forbundsregeringen i Berlin, selv om han samtidig erkender, at det bliver svært at ændre på substansen i Schengen-samarbejdet. Til gengæld har delstaten permanent indsat 600 betjente, som holder vagt i "baglandet".

Schengen-reglerne tillader kun stikprøvekontroller. Det vil også delstatsregeringen i Sachsen gøre op med. Her siger indenrigs-

dschauvinisme

Men hvor det i de svenske medier efter valget i 2001 fæg med skældsord som ”danskjävlar” og ønsker om, at ”danskerne kunne indavle sig tilbage til stenalderen”, er tonen nu væsentligt mere afdæmpet, hvilket uden tvivl skyldes, at de svenske partiers isolation af Sverigedemokraterne blot får partiet til at vokse i rekordfart – med omkring 6-7 procentpoint siden riksdagsvalget sidste år, hvor det opnåede 12 procent af stemmerne.

I Tyskland er reaktionerne ligeledes blandede. Den venstreliberale avis ”Die Zeit” begræder pligtskyldigt ”højrepopulismens” fremmarch i Danmark og konkluderer, at ”det er på høje tid at sige til danskerne, at ”I er ikke noget specielt”. Avisen snerrer videre: ”Er man dansk, så er man god – den idé passer mange danskere. Men der findes ting, som betegnelsen ikke passer til, og det er Dansk Folkeparti”.

Jordskredssejr til den indre svinehund

I ”Flensborg Avis”, som ganske vist er det danske mindretals avis i Sydslesvig, er holdningen den klassisk tyske og endnu mere negativ. I en kommentar med overskriften ”Jordskredssejr til den indre svinehund”, skriver chefredaktør Jørgen Møllekær, at ”Løkke bliver nu mast op i et hjørne, han ikke havde forestillet sig. Et Danmark, der lukker sig om sig selv”.

Men andre steder er holdningerne mere nuancerede. Eksempelvis siger Marc-Christoph Wagner, som er korrespondent på TV-stationen ARD, at Dansk Folkeparti slet ikke kan placeres i den højreradikale lejr, og at det er derfor, danskerne har stemt på det. I Politiken, 20.6, udtaler han, at stemplet mest kommer fra folk, som kun har været her på et kort ophold, eller slet ikke har været her, og at de misser det ”interessante” og ”fremadrettede” perspektiv i dette valg.

Tysk korrespondent: DF tager en regulær bekymring op

Marc-Christoph Wagner når endda frem til den opsigtsvækkende konklusion, at Dansk Folkeparti kan være partiet, som gør en ende på ”højrepopulismen”. Det skyldes primært, at Kristian Thulesen Dahl ikke har den ”aggressive holdning og personlighed” som f.eks. Geert Wilders. Efter Wagners mening tager Dansk Folkeparti i stedet en regulær bekymring hos bekymring op på en måde, som er alment accepteret.

Den belgiske journalist, Dirk Evers udtaler til Politiken, at Dansk Folkeparti ikke er i familie med partier som ”Vlaams Belang”, ”Front National” eller ”Jobbik” i Ungarn. ”Dansk Folkeparti er ikke rigtige nationalister, de er ”velfærdschauvinister”, der vil skærme den danske befolkning mod indvandring og EU. Det er ikke det samme”, siger Dirk Evers, som tilføjer, at Dansk Folkeparti for længst har luget ”landsbytosserne” og skingre elementer ud, og at partiet har en formand, der ligner den ”ideelle svigersøn”, med en politik, som appellerer til både socialdemokrater og liberale. •

ger med grænsekontrol

minister Markus Ulbig fra CDU til ”Leipziger Volkszeitung”, at man efter de succesfulde kontroller ikke bare kan fortsætte som om ingenting var sket. Både han og Bayerns indenrigsminister Joachim Hermann (CSU) vil tage det op på den kommende konference mellem de tyske delstaters indenrigsministre – med krav om en midlertidig suspension af Tysklands deltagelse i Schengen-samarbejdet.

Dansk Folkeparti er i Danmark gået til valg med kravet om en genindførelse af den fysiske kontrol ved grænsen, og Venstres retsordfører Karsten Lauritzen udtalte i valgkampen, at man også i hans parti ser velvilligt på øget kontrol ved grænserne. Netop grænsekontrol er et af temaerne i de aktuelle forhandlinger om regeringsdannelse, som finder sted i skrivende stund, og her er der grund til at tage Venstre på ordet. •

I valgkampen slog Dansk Folkeparti den 9. juni et slag for genindførelsen af grænsekontrollen og bød på ”grænsekage” ved grænseovergange fra Helsingør over Rødby til Sød Grænse ved Tønder. Det skete under stor mediebevågenhed, men meningen er alvorlig: Den fysiske kontrol ved grænsen er helt afgørende for danskernes tryghed.

Sirenen tuder på Englandsbåden

Af Karsten Lorentzen

Englandsbåden mellem Esbjerg og Harwich indstillede sejlsadsen sidste år. Men efter en overbevisende valgsejr til Dansk Folkeparti og et flertal i blå blok, er tiden kommet for et kursskifte i dansk EU-politik. I stedet for en regering, der afviste danskernes ønske om ”mere Danmark og mindre EU” er der nu flertal for en opbakning til de britiske ønsker om at genforhandle traktaten og deltage i alliancen af lande, der ønsker at føre flere beslutninger tilbage til medlemslandene.

Det gav de borgerlige partier hinanden håndslag på i valgkampen – også selv om der i den borgerlige lejr fortsat er uenighed om samtlige deltaljer i fremtidens EU-politik, betegner Morten Messerschmidt aftalen som et stort fremskridt i retning af en indfrielse af nogle af de mange ønsker, som danskerne gav udtryk for ved valget til Europa-Parlamentet sidste år.

”Valgresultatet giver os anledning til at ånde lettet op, og personligt er jeg utrolig glad for, at et flertal i Folketinget nu bakker op om den britiske premierminister David Cameron og dermed også det største parti i den gruppe, som Dansk Folkeparti er medlem af i Parlamentet, nemlig det britiske konservative parti. ECR-gruppen er Parlamentets tredjestørste, og vi er den gruppe, som oftest er på linje med Rådet, der består af repræsentanter fra EU’s medlemslande”, siger Morten Messerschmidt.

Han er glad for, at det med aftalen lykkedes at bringe EU-temaet ind i valgkampen, for de røde partier forsøgte at tie debatten ihjel ved at ignorere EU-temaet.

Røde partier ville tie EU-debatten ihjel

”En uge inde i valgkampen var EU stort set ikke blevet nævnt med et ord, og derfor forsøgte vi at sætte temaet på den politiske dagsorden i forbindelse med Grundlovsdag, hvor vi fejrer vores 166 år gamle demokrati. Med den brede aftale om opbakning til briterne faldt de sidste brikker på plads, og budskabet blev modtaget med stor glæde hos vores britiske kolleger i gruppen”.

Morten Messerschmidt tilføjer, at Dansk Folkeparti et par dage inden folketingsvalget fik besøg af generalsekretæren i ECR-Gruppen, den britiske konservative politiker, Daniel Hannan, som netop tog turen til København og Christiansborg for at bakke op om Dansk Folkeparti. Det er et eksempel på, at man yder støtte til hinanden i ECR-Gruppen.

”Det er sådan, europæisk politik skal fungere. Vi ved, at vi kan regne med de britiske konservative og omvendt. Den udbredte

Generalsekretæren i ECR-Gruppen, Daniel Hannan, tog i valgkampen en tur til Danmark for at støtte Dansk Folkeparti. Her i selskab med Kristian Thulesen Dahl og Morten Messerschmidt.

EU-skepsis findes ikke kun i Storbritannien og Danmark, men også i lande som Holland, Finland, Irland og Frankrig. Nu vil vi i fællesskab kunne rejse de kræfter, som ønsker forandringer i EU, og Danmark vil kunne se befolkningerne i de øvrige medlemslande i øjnene på en helt anden og mere ærlig måde – simpelthen fordi vi nu har styrken til at indfri nogle af de løfter, vi afgav ved valget til EU-Parlamentet sidste år”, siger Morten Messerschmidt.

Grænsekontrol – ja, naturligvis!

Et af disse løfter er, at Danmark bakker Storbritannien op og hjælper til med at lægge maksimalt pres på EU, fordi det drejer sig om at beskytte vores velfærdssamfund. Et andet løfte er den genindførelse af grænsekontrollen, som er det eneste effektive værn mod omrejsende tyvebander, menneskesmuglere og narkokurerer. Det handler ikke om ”rød-hvide grænsebomme”, men om en fysisk kontrol af personer ved landegrænsen til Danmark.

”Vi skal naturligvis have både fysisk, visuel kontrol ved grænsen og ”intelligent” grænsekontrol med eksempelvis nummerpladescannere. Tilhænger-partierne påstår, at de kriminelle vil finde andre veje ind i landet, men det er noget vrøvl. De fleste kommer altså ind i landet eller via landevejen eller med tog, skib og fly. Det gør det ret enkelt at kontrollere de indrejsende”, siger Morten Messerschmidt.

Han henviser til, at man i Tyskland har haft gode erfaringer med midlertidig grænsekontrol, og at man hver gang har afsløret kriminelle. Det samme har svenskerne.

”I Sverige konfiskerer man langt mere narkotika end i Danmark, og det skyldes naturligvis, at der for det meste står toldere på den anden side af Øresund, og i Tyskland diskuteres spørgsmålet om grænsekontrol intenst i flere forskellige delstater. Der vil fra flere steder være massiv støtte til det danske ønske om grænsekontrol”, siger Morten Messerschmidt. •

Dansk Folkeparti foreslår forfatning

Af Karsten Lorentzen

Dansk Folkeparti lancerede i valgkampen et forslag om oprettelsen af et såkaldt ”forfatningsråd”. Det skete på Grundlovsdag. Forfatningsrådet skal tage stilling til, hvorvidt forslag om EU er i strid med Grundloven, vores forfatning.

”Desværre kan Folketinget ikke altid stole på, at vi får de rigtige oplysninger, og som situationen er nu, har vi alt for ringe muligheder for at undersøge, om noget er i strid med vores forfatning”,

siger Morten Messerschmidt.

”En oplagt sag for et forfatningsråd havde eksempelvis været en vurdering af SR-regeringens fremgangsmåde, da den underkendte et flertal i Folketinget i sagen om børnechecken. En anden oplagt sag er en uvildig vurdering af de 22 retsakter, som Danmark tilslutter i tilfælde af en afskaffelse af retsforbeholdet”, tilføjer han

Forfatningsrådet skal bestå af fem højestere dommere, som på et forslag fra

Boganmeldelse (kommer mandag)

EUROPÆISK FOLKEBLAD

Tidsskrift udgivet af ECR-Gruppen i Europaparlamentet

1. Årgang, nr. 3

Ansv. redaktør: Karsten Lorentzen
Mail: karsten.lorentzen@ft.dk

I redaktionen: Kristian Wederkinck Olesen,
Morten Mærsk og Jannich Kofoed

Artikler og indlæg udtrykker ikke nødvendigvis
ECR-Gruppens eller Dansk Folkepartis syns-
punkter.

Layout og tryk: KLS Grafisk Hus

Forsidefoto: Carsten Lundager

Telefonliste DF-MEP

Morten Messerschmidt

Europa-Parlamentet
WIB 05M061
60, rue Wiertz
B-1047 Bruxelles
Belgien

Telefon: +32 2 28 45738
Mail: morten.messerschmidt@ep.europa.eu

Personlig assistent:
Søren Peter Jensen
Telefon: +32 2 28 47738
Mail: sorenpeter.jensen@ep.europa.eu

Anders Primdahl Vistisen

Europa-Parlamentet
WIB 05M071
60, Rue Wiertz
B-1047 Bruxelles
Belgien

Telefon: +32 2 28 45859
Mail: anders.vistisen@ep.europa.eu

Jørn Dohrmann

Europa-Parlamentet
WIB 05M057
60, Rue Wiertz
B-1047 Bruxelles
Belgien

Telefon: +32 2 28 45721
Mail: jorn.dohrmann@ep.europa.eu

Personlig assistent:
Louis Andreas Michaelsen
Telefon: +32 2 28 47721
Mail: louis.michaelsen@ep.europa.eu

Rikke Karlsson

Europa-Parlamentet
WIB 05M 083
60, Rue Wiertz
B-1047 Bruxelles
Belgien

Telefon: +32 2 28 45821
Mail: rikke.karlsson@ep.europa.eu

Personlig assistent:
Jeannette Larsen
Telefon: +32 2 28 47821
Mail: jeannette.larsen@ep.europa.eu

ngsråd

mindst 1/6 af folketingsmedlemmer skal vurdere, om en sag, et forslag eller praksis fra regeringen rejser forfatningsmæssige tvivlsspørgsmål. Rådet skal udtale sig inden for tre måneder fra sagens forelæggelse og på uafhængig vis beskrive, hvorvidt de af Folketinget rejste bekymringer er begrundede.

”Et forfatningsråd vil styrke retssikkerhed. Et forfatningsråd vil være danskernes garanti for, at Grundloven ikke krænkes. •

Foto: Carsten Lundager

Morten Messerschmidt betegner et forfatningsråd som danskernes bedste garanti for, at alt, der vedrører EU-spørgsmål går retfærdigt og reelt til.

V. Jannich Kofoed

EU'S AFRIKANSKE FLASKESAMLERE

Nørrebro, er tilholdssted for flokkevis af afrikanske flaskesamlere. Superbrugsens flaskeautomat i Griffenfeldsgade kolliderer med jævne mellemrum, og samlerne venter tålmodigt med flere kubikmeter dåser og flasker monteret på damecykler på, at den bliver repareret. Længere nede ligger "Folkets Park", resultatet af en aktivist-besættelse og nu gjort til en slags grønt opholdssted. Hele Folkets Park flyder i stjålne cykler, plasticposer, soveposer og tøj hængt til tørre. Her holder 50-75 afrikanere fra Gambia, Ghana, Senegal osv. til - og lidt på afstand af dem en 10-15 unge arabere med flotte biler, som dog ikke behøver samle flasker, da de er på offentlig forsørgelse. Til forskel fra araberne, som for et par år siden knivstak og tævede fire unge jyder, der havde forvildet sig ind i deres territorium, opfører de afrikanske flaskesamlere sig høfligt, og ser i øvrigt ned på romaerne, som mest gør det i plat og tiggeri.

Men hvordan er afrikanske flaskesamlere havnet i Folkets Park? De er kommet takket være EU. Nogle af dem fik arbejdsstilladelse i Spanien, Italien og Grækenland, hvor de tog det arbejde i landbruget, som sydeuropæerne efterhånden blev for magelige til at udføre. Efter krisen i 2009 blev de bare hængende og krydsede uhindret EU's pivåbne grænser. Ingen af dem er flygtninge men er udvandret for at få et bedre liv. Det har EU nu gjort nemmere med operation "Triton", en regulær færgerute, som i en lind strøm fragter indvandrere fra Nordafrika til Italien; dér vil de ikke blive, de vil op til os i nord, og Italien sender dem hellere end gerne videre.

Det går bare ikke. I EU har vi millioner af borgere, som kun kan udføre de simpleste arbejdsfunktioner, og som må i arbejde. Vi kan heller ikke i

Foto: Scampix

Europa have en millionstor underklasse af hjem- og subsistensløse, som nok er tålmodige i dag - men måske desperate i morgen. Der findes kun én metode, som virker, nemlig den australske. Den består i at forhindre ethvert fartøj lastet med udvandrere i at forlade Nordafrika. Det forhindrer dem ganske vist i at blive flaskesamlere på Nørrebro - men også i at omkomme i Middelhavet.

